

О, ГОСПОДИ, ПРОЗРІТИ НАМ ДОЗВОЛЬ! - Джерело

Написав Крісман Наталія
Понеділок, 24 січня 2011, 04:41

Сміється світ. Сміється він над нами...
Мовчать в зажурі темні небеса.
Щодень у нас трагедії і драми,
Що крок один - відразу два назад.

Зневірою знівечено на шмаття
Нам душу, донедавна ще живу.
У розбраті згораючи багатті,
Щомить лаштуєм нову тятиву.

Чомусь найперші промені світання
Нам серце не бентежать вже давно.
У вічнім до мети недосяганні
Ми каменем зриваємось на дно.

Подібно тіням, бродим напівсонні,
Немов поклав мовчання хтось печать.
Не маєм сили вирватись з полону
Від власноручно зведених розп'ять.

Давно не родить нива незорАна,
Чи кров'ю надто зрошена й слізьми?
Земля батьків - неначе рвана рана,
Благає нас - "У руки плуг візьми!".

Давно вогонь у грудях загасили,
Байдужий люд до власних навіть доль.
Одні - напівголодні, в інших - вілли...
О, Господи, прозріти нам дозволь!

Сміється світ. А, може, й Бог сміється,
Неначе нас зреклися в небесах.
Коли терпець нарешті наш урветься?
Коли ми подолаєм власний страх?

Настане час зірвати з віч полуду
І дух свій волелюбний воскресать!
Та поки що - сміється світ, бо люди
Спішать до власно зведених розп'ять...